

Leto 5. Štev. 1. PRILOGA ZA MLADINO. 1936. jan. 8.

Marijine družbe.

„Slovenski krajini“,

njenim zvestim hčerkam
in sinovom poklanjam
ta svoja Bogu posvečena dela,

Viktorija Razlagova.

Kje je naš cilj?

Drage družbenke!

„Zlati cilji, zlate poti k večni sreči,
hočem, moram Vas doseči!“

Tako poje Sveta Mala Terezija Deteta Jezusa v svojih slavo-
spevih. V knjigi „Povest male duše“, nam sama v kratkih od-
lomkih, med popisovanjem svojega življenja, razkriva vse tiste
male poti, po katerih je prispela do svojega cilja. Ta po vsem
svetu znana in priljubljena svetnica, nam je postala najboljša
učiteljica, kako lahko z malimi žrtvami in po malih poteh do-
spemo k cilju. Vsaka duša, katera vztraja na teh malih poteh
do konca življenja, lahko doseže ta cilj.

Sestre! Ničesar velikega ne zahteva ljubi Bog od nas, v
skušnjavah, težavah in bridkostih, ki nam jih pošilja v življenje,
hoče v nas spoznati samo moč ljubezni in zaupanja, ki ga imamo
do Njega. Vse gorje, ki nam ga pošilja Njegova roka, je do-
kaz njegove velike ljubezni, s katero nam hoče pokazati pot, ki
vodi edino le k Njemu, saj je On sam mogel hoditi od dneva

svojega rojstva in do konca življenja po njej. — On, Najvišji in najboljši nam je začrtal to pot, in ta pot je tiha in samotna, posvečena Njemu, mnogokrat vodi preko strmih pečin, ustavlja nas ob prepadih bridkosti in razočaranj, da mnogokrat omaguje-
mo na njej. In vendar je to edina pot, ki nas more pripeljati do cilja k večni sreči. Mnogi, ki so hodili po njej, so nam postali najboljši učitelji in vodniki ter verni kašipotje. Njih življenje se nam razkriva v tako čudoviti luči, da nam ga je težko razumeti. Sami sebe vprašujemo, kako so mogli prestati toliko žrtev, kje so zajemali toliko moči, da jim je bilo tako lahko dospeti do cilja?? Če prebiramo življenje teh velikih duš, kakor so: Sv. Francišek Asiški, Sv. Francišek Ksaverij in Don Bosco ter še mnogo drugih, nam postane jasno, da so zajemali to veliko moč le v ljubezni do Boga. Sestre! Ob takem premišljevanju spoznamo vedno bolj, božjo dobroto in ljubezen, spoznamo tudi, da če posnemamo vsaj v mali meri te naše velike vzornike, da nam ne bo nikdar težko doseči tega, kar so si začrtala naša srca. Iz ljubezni do Boga prenesti vse bridkosti in vdano v voljo božjo storiti vse iz ljubezni do Jezusa. Če se oklenemo z vsem srcem tistih čednosti, ki so krasile Te naše velike vzornike, bodemo postale močne v veri in zatajevanju samih sebe, bodemo stopale vedno višje. Malo pot si je izbrala Sv. Terezija Deteta Jez., ta mala pot je bila pot samozataje, poniževanja in skritih žrtev. Isto pot si je izbral Sv. Francišek, Asiški ubožec, vendar velik po svoji ljubezni do Boga in do bližnjega. „Gospod! Daj nam veliko takih duš, da se naučimo od njih tistih čednosti in kreposti, iz katerih so si oni spletali večno krono že tukaj na zemlji, ter tako dospeli k tebi, ki si naša pot, resnica in življenje!“

Dekliška Marijina družba v Črensovcih.

Voditelj: Zadravec Matija, župnik.

Članic ima 106. Črensovc 24, Žižki 10, Trnje 38, D. Bistrica 22, Gor. Bistrica 12, Sr. Bistrica —.

Predsednica: Halas Agica iz Črensovec.

Odbornice: Za Črensoyce Kovač Trezika, za Žižke Recek Aga, za Trnje Sobočan Kata, za D. Bistrico Hebar Marija, za G. Bistrico Smodiš Gizella.

Družbeno življenje: vsak mesec nauk, spoved in obhajilo, Marijine praznike skupno sv. obhajilo. Duh družbe je povprečno dober.

Izven družbeno udejstvovanje: Uprizorile so eno versko igro.

Marijini svetki.

Zaročki Blažene Device Marije
(23. januara).

Koliko lepih svetkov, štere je nigda sv. Cerkev tak svečano svetila, je dnes izbrisanih iz kalendara. V starih časaj je lepo cvela vera i krščansko ljudstvo je z velikim veseljom čakalo vsakši Marijin svetek, pa ešče z vekšim veseljom je svetilo takše svetke. Ali s kulturnim napredkom se je, na žalost, versko življenje močno ohladilo i sv. Cerkev je morala zmenšati število Marijinih svetkov. Tak se je zgodilo tüdi s svetkom „Marijinih Zaročk“, šteroga so nigda svetili 23. januara.

Čüjmo, kaj nam pripovedavle vüstno izročilo od Marijine zaroke. Stariši Marijini, sv. Joakim i sv. Ana, sta dala Marijiko, komaj tri leta staro, v cerkveno službo pri jeruzalemskom hrami. V toj službi so smele ostati deklice samo do 15 leta starosti. Gda je Marijika dosegnola to starost, te je po zakoni i navadi ne smela duže ostati tam, nego tüdi ona, kak vse druge židovske deklice, se je morala zaročiti s kakšim dobrim mladencom. Bila je sirota; oča i mati sta joj že vmrla. Zato so jo pa dühovniki, njeni tutori, posebno pa veliki dühovnik Zaharija, ki joj je bio v rodi, nagovarjali, da si izbere zaročnika.

Ali kak so se začüdili, gda njim je povedala, da je položila oblübo devištva! V tistom vremeni so vse židovke komaj čakale, da se oženijo i da postanejo matere. Vsaka je naimre — bar odeleč — čakala, da postane mati oblüblenoga Mešiaša. Zato so se pa dühovniki tem bole čüdili njenoj oblübi. Pa kaj naj včinijo? Ona je napravila oblübo Vsevišnjemi Bogi, pa so ne znali, kak bi postopali. — Ravno tiste dneve so svetili svetek posvećenja božega hrama. Pri toj priliki je prišlo dosta romarov v Jeruzalem,

Veliki duhovnik se je zato poslužo te prilike i vkup pozvao duhovnike i starejšine pa tudi Marijino rodbino, da jim predloži to zadevo.

Vsi so se že zedinili v tom, da trbe Boga prositi za razsvetljenje i nasvet. Opravljali so javne molitve i gda so je končali, je šo veliki duhovnik v svetišče, da čuje Gospoda, kaj njemi razodene. I čuo je glas, šteri je velo, da naj vsakši mladenec iz Davidovoga roda, ki misli na te zakon, dene v svetišče edno vejčico iz mandolovoga lesa. Tisti, šteroga vejčica požene cvet, ma biti Marijin zaročnik.

Te glas boži so objavili po celoj Judeji i potomci Davidovi so se paščili položiti svojo vejčico v svetišče. Drugo jutro so pogledali, štera bi razcvela, ali vse so bile suhe. Te je veliki duhovnik znova pitao Gospoda, kaj naj včinijo. V odgovor je dobo, da so ne prinesli vsi potomci Davidovi svojo vejčico. Iskali so, što je izostao, pa so najšli Jožefa, ki je bio nekoliko starejši, pa jako siromaškoga pokolenja, i ravno zato je ne vüpao misliti na to zaročenje. Prosili so tudi njega, da dene svojo vejčico k drugim i glejte, drugo jutro so jo najšli v cvetji. Eden golob, ki je prileto iz nebes, je zleto nad njegovo glavo i tak pokazao, što je izebzanik boži.

Marija je vdano sprejela Jožefa za svojega zaročnika, ar je Bog tak očividno pokazao svojo volo. Osvedočena je bila, da bo ž njim občevala svoje devištvo, štero je oblübila Gospodnomi Bogi.

Bog je odločo od vekomaj, da bo Marija njegova mati i da bo poleg materinstva božega mela ešče drugo odliküvanje, da naimre ostane vsele devica. Ali itak je šteo, da ma moža i to iz većih razlogov. Predvsem je to želo *s pogledom na Jezüša*, da ne bi včasi vsi zapazili njegov boži izvor, nego da bi ga meli za zakonsko dete Jožefovo i da bi v prvih letaj svojega življenja meo podporo i obrambo ravno v Jožefi.

Pa tudi *zavolo Marije* same je Bog šteo to tak, da bo mela moža. Židovski zakon je jako ostro kaštigao nepoštene i neverne žene. Da tudi Mariji ne bi što v oči metao nevernost i nepoštenje, i da je ne bi po Mojzešovom zakoni kamenjali kak nečistnico, zato joj boža Previdnost določi moža, ki jo bo brano i podpirao v Betlehemi i kesnej v Egipti i Nazareti.

Konečno ešče *zavolo nas* je Bog želo dati Mariji zaročnika, ki bi svedočo za Marijino devištvo i bože materinstvo. Zednim je to postopanje Bože opomin za nas, ka smo tudi mi dužni skrbeti za svoje dobro ime i ka moremo čuvati tudi dober glas svojega bližnjega.

Marija je želela ostati vsikdar čista. Rajši bi se odpovedala tudi božemi materinstvi kak svojim devištvi. — Ali znamo tudi mi zadosta ceniti angelsko lilijo svete čistosti? V skušnjavaj i težavaj prosimo našo drago Mamiko nebesko, naj nam pomaga ceniti i ljubiti to krepost bole kak vse bogastvo toga sveta.

Ne pij.

Zadnjič smo čteli, da prekmerno uživanje opojnih pijač skrajša pivci življenje. Zdaj pa moramo povdariti ešče to, da ne škodi samo njemi, samo pivcovomi življenji, nego tudi njegovej okolici, družini, potomcom. Njegova deca že pri rojstvu pride s slabotnim, k betegom nagnjenim telom na svet. Zato je tak velika mrtelnost med mladov dečicov v tistih krajaj, gde narod prek mere vživle opojne pijače.

Ne vem, če si že hodo v takšem mesti v šolo, gde je narod opojnoj pijači vdan. Če si ne hodo, sem hodo jaz. Povem ti, ka sam vido v takšoj šoli. Vido sam bledo dečico z nemirnimi očmi i butastim pogledom. Ne je deca bila kriva, ka je takša, nego starišje njihovi, ki so z nerednim uživanjom alkohola svojo deco pokvarili. Moj Bog, kakšo odgovornost si nakopa pred tebov takši oča i takša mati! Glejte en zgled. Leta 1740. se je rodila Ada Jurke deklica, ki je zrasla v pijano žensko. Kak pijanka je postala tovajca, tepešica. Njenih potomcov je bilo 834. Z med teh je oblast pri 709 določila, kak so živeli. Pazite! Ta tepeška pijanka je mela v svojih potomcaj 106 nezakonsko rojenih, 142 berača, 64 siromakov, štere je trbelo hraniti, 181 žensk vlačüg, 76 hüdodelnikov, 7 morilcov. To vse komaj v 75 letaj. I država je 16 milijon zlatih koron potrošila na te nesrečnike vu vozaj i po podpori. Pijanosti posledice se herbajo i vničijo cele rodove, ja tudi cele narode. Pijancov deca so vnogokrat tudi sami pijanci, ali bedasti dündeki, je zemla meče, ali pa drüge betege dobijo. Pijanec, gda lovi po kupici, že te škodi svojemi nedužnomi deteti, ali toga deci i dece deci pa njim da v herbijo voze, norišnice i neozdravlive boleznj.

Imeniten angleški državnik, Gladstone pravi: „Alkohol med človečanstvom več kvara napravi, kak vdarci zgodovine: bojne, glad i pomor sküпно.“

Po alkoholi so prejšli stari narodi Afrike, Amerike, Australije. Tak so prejšli tudi vnogi divji narodi v Kamčatki i na Kaukazi. Pili so „žarjavo vodo“, žganico i nega jih več. Isto čaka na nas, če bo naša mladina naprej tak pila, kak je začela.

Misijonarka, Serapija Černe.

Serapija, Jožefa Černe, rojena je bila 8. marca 1908. v Krombergu pri Gorici. Leta 1930. je stopila v samostan čč. šolskih sester v Mariboru. Naslednje leto 16. julija 1931 je bila preoblečena in pozneje določena za Južno Ameriko ali v Argentinijo.

Njena želja, iti v misijone, se ji je kmalu izpolnila 31. januarja predlanskega leta, ko se je odpeljala preko Ljubljane v Trst in odtod z ladjo proti Buenos Airesu. Nekaj časa je ostala nato v argentinskem mestecu San Lorenzo, 22. septembra pa je dospela v Formozo in odtod na zadnjo postajo svoje dolge misi-

jonske poti v Laishi. Misijonska postojanka, kjer sedaj deluje, se imenuje Misijon svetega Frančiška Asiškega. Šolske sestre imajo tam v Laishi zavod svete Klare. Hiša je še nova; sezidana je bila po rádodarnosti neke gospe iz Buenos Airesa. Cerkve dosedaj še ni. Zadovoljiti se morajo z majhno kapelico, ki je zelo ubožna. Poleg kapelice imajo svoje stanovanje Frančiškani. V bližini je tovarna za čiščenje bombaža in nekaj hiš kastiljanskih družin. Ostalo so indijanske kočé, zgrajene iz slame in nekaj hlodov.

Misijonarka: Serapija Černe.

S. Serapija poroča, da prihajajo otroci vsak dan v zavod in se pridno uče katekizma. Govore jezik „tabo“, ki se ga je zelo težko naučiti in ga le malokateri tujec zna. V šoli najrajši pojo. Tudi večji fantje prihajajo v zavod, včasih celo možje, ki so med tednom zaposleni v tovarni, in prosijo, naj jih uče katekizma.

„Ob priliki evharističnega kongresa v Buenos Airesu“, pripoveduje s. Serapija, „smo se tudi tukaj malo postavili. Imeli smo tridnevniko in za konec procesijo z Najsvetejšim. Bila je prva procesija v Laishi sploh. Zelo lepo je bilo. Mi (sestre) smo nosile sveče. Dve mali deklici sta trosili cvetje pred Najsvetejšim. Paisáni, t. j. domačini (tako pravimo Indijancem, ker so sicer užaljeni), so bili večinoma umazani in strgani. Peli smo vsak po svoje, kakor je pač kdo znal. Tisti dan mi je ostal v najlepšem spominu, gotovo lepšem, kot če bi bila šla v Buenos Aires sam. Sedaj od 8. novembra do 8. dec. obhajamo tu Ma-

rijin mesec, kot pri Vas v Evropi meseca maja. Zvečer, ko je pri Vas že okrog polnoči, imamo šmarnice. Lepo je. Kadar je pa zelo vroče, se gremo ob mraku na teraso hladit in po okolici se razlegajo Marijine pesmi, seveda slovenske. Včasih vse izpojemo, kar jih znamo in kar se jih spomnimo“.

Za poznanje južnoameriških misijonov je treba vedeti, da so skoraj vse misijonske postojanke še zelo mlade. Od 59 samostojnih misijonskih edinic jih je samo 16 iz prejšnjega stoletja, 24 pa jih je nastalo šele po l. 1920. Torej so južno-ameriški misijoni šele v nastajanju in razvoju. Indijanski rodovi (gre pravzaprav le še za ostanke nekdanjih mogočnih rodov) so raztreseni po deželi in ne bivajo združeno v velikih skupinah. Žive nestalno življenje in so še na nizki stopnji kulture. Neugodno podnebje, slabe prometne razmere, dostikrat sovražnost napram belim, raznolikost jezikov, uboštvo misijonarjev, pomanjkanje osebja in nazadnje tudi prodiranje protestantstva, vse to dela indijanske misijone v Južni Ameriki za ene najtežjih na svetu. Poleg tega nimajo misijonarji niti te tolažbe, da bi mogli pokazati na velike številčne uspehe.

S. Serapija je 19. julija 1935 l. delala večne obljube. Za ta dan si šteje, da je bil njen najsrečnejši dan v življenju. Nikakor ga ne more opisati kako je bila, posebno na tisti dan srečna. Kar pa iz srca želi, da bi tudi drugi enkrat vsaj, vsak občutil to srečo. Kajti večne obljube delati, je tako velika sreča, kakor da bi duša bila zopet na novo pri svetem krstu, samo ta razlika je, da se je sedaj te sreče zavedala vsaj nekoliko, pri svojem svetem krstu se pa te sreče ni zavedala. Sestra Serapija tudi piše, da so meli polno ozračje kobilic, ter da so med tistim časom v kapelici z otroci molili, ali pa po vrtu kričali, ker pravijo, da se jih s kričanjem odžene. In res, piše, da jih je zaenkrat Bog obvaroval pred njimi. Da so šle vse naprej. Sestra tudi piše, da je tudi pri njih sedaj veter in sneži. Da jim veter pavole nanosi toliko, da imajo vse belo po dvorišču. Samo ta razlika je, da je vse belo od pavole, ter da jim snežinke lete le od pavole.*

Pismo misijonara, g. Geder Jožefa,

sal. duhovnika na vrednika Mar. Lista.

Velečastiti gospod!

Tung Pi, 7. XI. 1935.

Dovolite, da se tudi jaz enkrat pri Vas oddolžim. Predolgo bi bilo, ko bi Vam hotel pripovedovati, zakaj se Vam imam vse zahvaliti. Le Vam se imam zahvaliti, da sem danes ud velike salez. družbe ter misijonar Gospodov. Gotovo se ne spominjate več, pa je tako, da sem po Vašem nasvetu šel v Veržej in potem prehodil del severne in južne Evrope in končno dospel

* Sestra od č. sestre misijonarke ki je naša širiteljica v Tržiču na Gorenjskem, nam je to pismo poslala.

na Kitajsko. Pa ljubi Bog, ki je tako dober, ima gotovo vse za-
beleženo, da se tako izrazim. Res, pismeno se Vas nisem spom-
nil, toda pri Jesusu neštetokrat, kot mojega velikega dobrotnika.

Ko boste dobili te vrstice, bo minulo že šesto leto, odkar
sem tu med rumenimi brati. Takoj po prihodu sem se nastanil
v Hongkongu ter preživel 2 vesela meseca v družbi našega dra-
gega g. Kereca. Ko je nehala državljanska vojna in se je pot
zopet odprla, sem se preselil v Shin Chov, sedež našega Vikari-
jata. Tu sem gruntal dobrega pol leta Kitajske kljuke, ki so se mi
zdele kot matematične formule. Ko je mesca februarja 1930. naš
nepozabni mučenik les. Versiglia nastopil svoje zadnje potovanje
z mladim mis. Karavarijem, je malo manjkalo, da nisem šel tudi
jaz. Pa nisem bil vreden mučeniškega venca, ki je čakal njiju.

Kmalu nato sem nastopil isto pot in kljub vsem nevarno-
stim srečno dospel (po 11 dneh vožnje v čolnu) v Lin Čao in
od tod 7 ur hoda v Tung Pi, odkoder Vam pišem te vrstice.
Moj misijon je ves hribovit z lepimi dolinami samega rižnega
polja. Podnebje je zelo prijetno, posebno ob zimskem času, smo
namreč deležni tropičnih, solčnih žarkov. Glavni pridelek je riž,
uspeva vsakovrstno tropično sadje. Ljudstvo je nasplošno dobro,
toda neprestani boljševiški pohodi so pustili močne sledi. Mnogo-
ženstvo je velika ovira misijonskega dela. Žena je še vedno su-
žnja, mož jo kupi in po mili volji zopet proda, dasi po zakonu
to ni dovoljeno, pa kdo se za to zmeni, ko so predstavniki
zakona sami še hujši. Druga velika ovira je opij. Pri tej grdi
kupčiji Kvantung zasluži mastne milijone, skopa pa tudi milijo-
nom grob ali propast. Veliko je tudi roparjev. Ravno sedaj imamo
mного vojakov, ki jih kruto zasledujejo. Smrtne obsodbe so ne-
kaj vsakdanjega.

Misijonsko delo gre z božjo pomočjo počasi naprej. Vsako leto naj-
demo 40-50 dobrih duš, res ni veliko, pa za tukajšnje razmere že lep uspeh.
Nevarnosti je polno, pa zavest, da delamo za Boga, nam daje pogum.

V pomoč imam dva katehista, 3 kit. sestre. Oskrbujem 3 šole s 4 raz-
redi, pa če se razmere v domovini ne zboljšajo, bo treba začeti zapirati.
Razen glavne postojanke tu v Tung Pi še imam 4 druge. Kristjanov šteje moja
čreda „oves et baves“ 468.

Zakaj neki mi to pripoveduješ, boste rekli. Tako sva se vsaj nekoliko
pogovorila. Zelo sem Vam hvaležen za Novine. Daleč je še pa smo tudi mi
daleč narazen, toda vseeno Vam že tu voščim srečen Božič ter veselo Novo
leto. Spomnite se me ter vseh naših kristjanov ter poganov, da bodo tudi
oni kmalu uživali ono lepo, pristrčno božično veselje.

Vas pozdravlja v Sr. J. vđani

JOŠKO GEGER

od sv. Jürja na Goričkem, mis. na Kitajskem.

